

*Het
buitengewone leven
van
Benjamin Socks*

Andere boeken van Lorena Veldhuijzen bij Clavis

Het iets

De winnaar van het Grote Geluk

Lorena Veldhuijzen

Het buitengewone leven van Benjamin Socks

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Illustraties: Stefan Yamá Cab

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: fantasie, humor, orakel, jezelf zijn

NUR 282

ISBN 978 90 448 4480 1

D/2023/4124/121

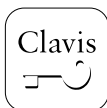
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Lorena Veldhuijzen

*Het
buitengewone leven
van
Benjamin Socks*

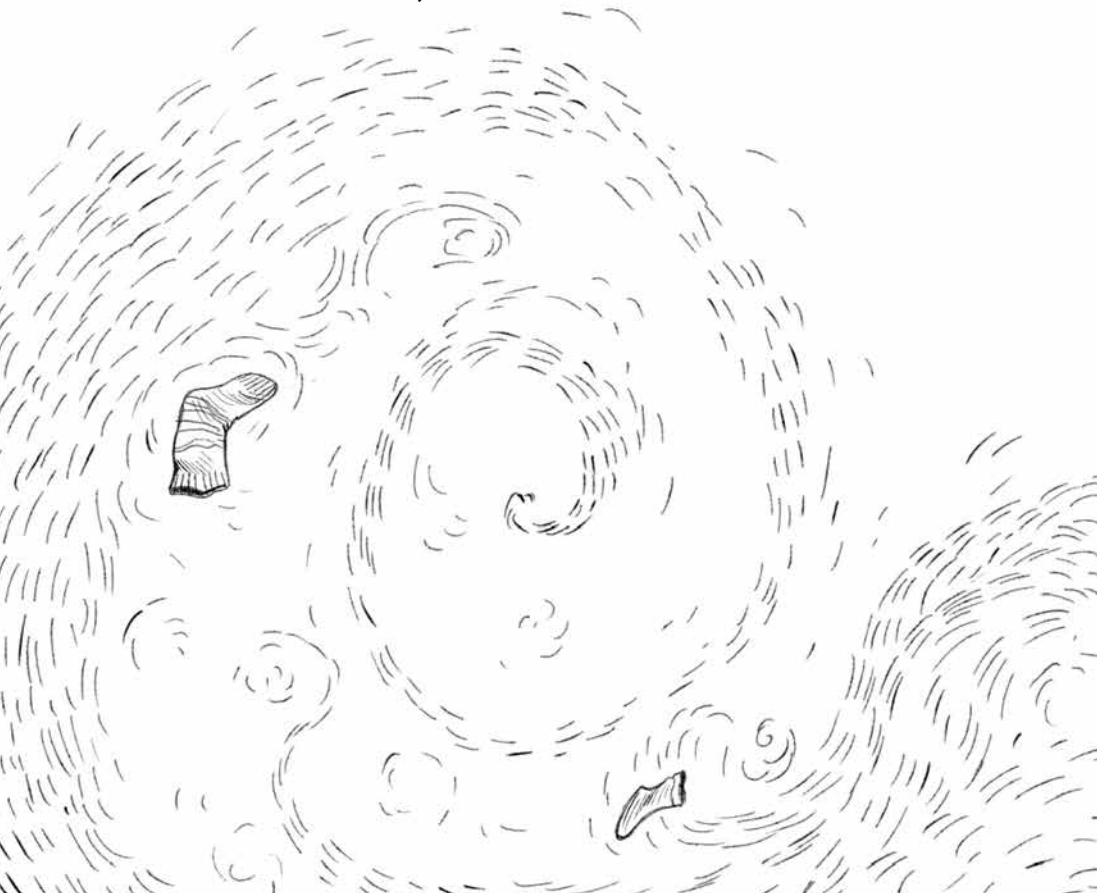
*met illustraties van
Stefan Yamá Cab*

Bonte was

Er was maar één wasbeurt voor nodig geweest. Benjamin Socks had duizend eenentachtig rondjes gedraaid. Toen was de machine gestopt. Het had even geduurd voordat zijn moeder de deur had geopend, maar toen ze dat deed, had ze gegild.

Daar was haar Benjamin, brandschoon en kraakhelder. Ook

in zijn hoofd. Alles wat hij van meester G. had geleerd was weg-
gewassen. Alle rekensommen, alle landen en alle jaartallen. Het
leek alsof al zijn hersens waren schoongespoeld.

Benjamin was lachend uit de wasmachine gestapt. Een beetje
duizelig was hij wel, en een beetje gekrompen. Het kleur-op-zes-
tig-graden-programma was net iets te warm voor hem geweest.
Maar verder had Benjamin nergens last van. Eigenlijk had hij zich
in tijden niet zo goed gevoeld. Benjamin keek met een stralende
blik naar zijn gillende moeder.

‘Bennie, mijn Bennie. Daar ben je,’ riep ze uit. ‘Ik had je al als ver-
mist opgegeven! O, Benneke toch, wat deed jij in de wasmachine?’

Benjamin haalde zijn schouders op. Ergens in de verte dwaalde
een verhaal door de lucht. Over spijkers in een broekzak.
En een meetlint. Hij had ze willen pakken, uit
de broek die in de wasmachine lag. En
toen was hij naar binnen gekropen. Als
een veldmuis in een holletje had hij
zich opgerold. Alleen maar om te
kijken of hij erin paste. Ja, zo
was het gegaan.

‘Je ziet een beetje bleek, en ik had er nog wel een middel voor bonte was in gedaan,’ zei zijn moeder. ‘Voel je je wel goed?’

Benjamin rekte zich uit. ‘Ik voel me geweldig,’ zei hij.

En toen ging de bel. Politieaan Henk stond voor de deur. ‘Ik zie dat uw zoon weer terug is,’ bromde politieaan Henk. ‘Dan gaan wij ons weer bezighouden met belangrijker zaken dan kinderen die plotseling verdwijnen en opduiken in wasmachines.’

Maar Benjamin trok aan zijn blauwe mouw. ‘U moet naar de Karel van Esdoornlaan,’ zei Benjamin. ‘In de Karel van Esdoornlaan zijn twee dieven. Ze stelen de juwelen van een oude dame.’

Politieaan Henk draaide een krul in het uiteinde van zijn snor. ‘Gaat het wel goed met uw zoon?’ vroeg hij aan Benjamins moeder. Hij keek met een schuin oog naar Benjamin.

‘Hij zegt dat hij zich geweldig voelt,’ antwoordde zijn moeder.

Benjamin zei niets. Zijn ogen straalden een soort van helderheid uit, alsof ze gevuld waren met water uit de zuiverste zee. In het midden van elke pupil blonk een vonkje goud.

Politieaan Henk vertrok. Maar de volgende middag was hij er weer.

‘Bennyboy,’ lachte Henk ditmaal heel vrolijk. ‘Vertel mij eens, hoe wist jij van die twee dieven? Ik heb ze namelijk in de boeien geslagen.’

‘Dat weet ik niet,’ zei Benjamin.

‘Hij weet niks meer,’ jammerde zijn moeder. ‘Meester G. belde net. Die zegt dat zijn hersens zijn aangetast. Ik heb een baby van tien jaar in huis!’

Benjamin haalde zijn schouders op. ‘U moet morgen om kwart over twaalf’s middags bij de bank zijn en uw pistool meenemen.’

‘En waarom zou ik dat doen?’ vroeg politieaan Henk.

‘Dan kunt u twee bankrovers pakken,’ zei Benjamin. ‘Maar kijk uit voor de grootste, hij zal proberen te ontsnappen.’

Henk staarde in de twee grote ogen van Benjamin. Ze gaven bijna licht van pure waarheid en zuivere ernst. Het blauw spatte ervan af.

Een dag later stond politieman Henk weer op de stoep. Hij had de overvallers gepakt en de grootste ook, al was het lastig geweest.

Benjamin knikte afwezig. Hij leek te staren naar iets wat onzichtbaar was. En toen stuurde hij politieman Henk naar het grote warenhuis in de stad waar drie zakkenrollers bezig waren, en naar een vergeten man die lag dood te gaan, en naar een schreeuwende bouwvakker die bakstenen gooide, en naar een kelder vol poedersuiker.

Twee weken later was er in de hele stad geen boef en geen bende meer te bekennen.

En toen ging de bel.

Een grote mevrouw stond op de stoep. Voor haar mond zat een microfoon. Achter haar hoofd was een ander hoofd met een camera ervoor.

‘Hi! Caren Capachi! Live! Mogen we even binnenkomen?’ zei ze tegen Benjamins moeder, en ze stormde de gang in.

‘Dus jij bent het orakel!’ riep ze tegen Benjamin, die bovenaan de trap stond.

‘Ik ben Benjamin Socks,’ zei Benjamin en hij hield zijn hamer omhoog. Want waar Benjamin was, was zijn hamer en waar zijn hamer was, daar was Benjamin. Zo was het altijd geweest.

‘Kom, kom, niet zo Benjamin Sockserig!’ riep Caren Capachi het trapgat in. ‘De hele stad is misdadervrij! Geen crimineel durft zich hier meer te vertonen! Zeg, Benjamin, kun je nog meer geheimen prijsgeven? Heb je misschien ook een nieuwtje voor mij? Je bent LIVE in de uitzending!’

De vrouw boog zich nog meer naar voren en gluurde omhoog. De cameraman achter haar deed hetzelfde.

Benjamin staarde voor zich uit. Toen zei hij: ‘Over tien minuten wordt er op de boerderij van Klaas Klevel een kalf geboren.’

De vrouw liet haar microfoon zakken. Benjamin keek naar de mond die in een dun streepje trok.

‘Wat ben jij voor een orakel? Dat is geen nieuws!’ riep de verslaggeefster boos.

Benjamin haalde zijn schouders op. ‘De koning komt er morgen

op bezoek,' zei Benjamin toen. 'Hij is oranje.'

'De koning is oranje?' riep Benjamins moeder, die achter de cameraman tevoorschijn kwam.

Maar de vrouw met de microfoon begon te glimmen. 'Een oranje kalf, zeg je! Dat moet het eerste ter wereld zijn! Evert, eropaf! Lieve kijkers thuis, dit was was Caren Capachi. Live! Voorrrr ... *De wereld weet meer!* Terug naar de studio, Catherine?'

En Catherine in de studio straalde ook. Ze schudde haar hoofd vol ongelooft en haar mond lag in de letter o van orakel.

Benjamin zat op zijn kamer en haalde een paar spijkers uit zijn broekzak. Als hij timmerde, dacht hij aan niets. Dan hoorde hij enkel de slagen van zijn hamer. Dan zag hij het hout in zijn handen veranderen. In een krabpaal voor de kat, of in een vogelhuis voor de ekster die elke dag op bezoek kwam. En dan werd hij warm en blij vanbinnen.

Honderden spijkers later legde Benjamin zijn hamer neer. Hij draaide zich om naar het raam en keek naar buiten zonder eigenlijk iets te zien.

Vanmiddag was de burgemeester gekomen met een oorkonde en een mooie ketting.

Benjamin, onze held! stond erop.

Zijn moeder had in haar handen geklapt van trots en verteld dat ze hem op zestig graden bonte was had gewassen. De burgemeester had met haar meegeklapt en gezegd dat hij vandaag Benjamin tot ereburger van de stad uitriep.

De wasmachine had alles veranderd. Zijn moeder, zijn vrienden en zijn rustige, onopvallende leventje op school.